

מ"ת 10443/06/16 - מדינת ישראל נגד ישראל אסולין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 10443-06-16 מדינת ישראל נ' אסולין
תיק חיצוני: 261479/2016

בפני	כבוד השופט אהרן האוזרמן
המבקשת	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עוהד לירז נבו
נגד	
המשיב	ישראל אסולין
	ע"י ב"כ עוה"ד רועי בראונר

החלטה

כנגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תם ההליכים, על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו 1966, וזאת במקביל להגשת כתב אישום המייחס לו עבירות חמורות בהן, נהיגה בזמן פסילה, גרם תאונת דרכים שתוצאתה חבלות של ממש, הפקרה לאחר פגיעה, נהיגה בשכרות (סמים) הנלמדת מסירובו של המשיב למסור דגימת שתן במשטרה ונהיגה ללא רישיון נהיגה זאת בהיותו בלתי מורשה כלל לנהיגה בכל רכב ובנהיגה ללא ביטוח.

המשיב אשר נעצר בסמוך ליום המקרה (20.06.16), שוחרר בו ביום בערבויות לאחר חקירתו בתחנה, והושם במעצר בית מלא בבית הוריו בתנאים מגבילים ובפיקוח, על פי התנאים שקבע קצין המשטרה.

ביום 30.06.16 הובא המשיב בפני לראשונה לאחר הגשת כתב האישום כאמור יחד עם הבקשה למעצר אשר במסגרתה עתרה המבקשת למעשה להמשך מעצר הבית בתנאים המגבילים ובפיקוח כפי שהיה מצוי בהם המשיב אותה עת.

ב"כ המשיב, הסכים להמשך מעצר הבית באותם תנאים, עד לדיון ועד להחלטה אחרת, וביקש לאפשר למשיב יציאה לתפילות שבת בבית הכנסת בישוב מגוריו של המשיב, בהעדר מסוכנות בנהיגה בהתחשב בצביון הדתי של הישוב (העיר החרדית ביתר עילית). למרות התנגדות המבקשת, אפשרתי יציאה כמבוקש לתפילות שבת והוריתי על הארכת מעצר הבית והתנאים המגבילים עד לדיון.

היום התקיים דיון בבקשה. ב"כ המבקשת עמדה על המשך מעצר הבית, וטענה כי נוכח המסוכנות הנובעת ממעשיו הלכאוריים החמורים של המשיב אין למעשה לשיטתה כל דרך לאיין את המסוכנות הנובעת ממנו בדרך אחרת. ב"כ

המבקשת התנגדה לכל שינוי במעצר הבית ובתנאים המגבילים, והדגישה כי כנגד המשיב תלוי ועומד עונש של 6 חודשי מאסר מותנה בר הפעלה בגין נהיגה בפסילה.

ב"כ המשיב הסכים בפתח הדיון לקיומן של ראיות לכאורה ואף לקיומה של עילת מעצר, לצורך הדיון בבקשה, וביקש לטעון בעיקר לגבי האפשרות הקיימת לשיטתו לשחרר את המשיב לחלופת מעצר מתאימה יותר, הכוללת מעצר בית לילי בלבד ופיקוח צמוד של בני המשפחה במשך היום, חלופה אשר די בה לטענתו כדי לאיין את המסוכנות הנובעת מהמשיב מחד, ולצמצם את הפגיעה בו מאידך.

ב"כ המשיב ביקש לפרט "הסתייגויות" מחקירת המשטרה ומחומר הראיות והדגיש כי אינו מכוון טיעוניו כלפי "עוצמת הראיות" אלא מבקש לשכנע לעניין המסוכנות הנובעת מהמשיב בנהיגה בלבד ראשית, כי ייתכן וחקירת המשטרה לא הייתה ממצא דיה בנסיבות או שהשוטרים טעו בהתרשמותם מהמשיב, ושנית מבקש הסנגור המלומד לשכנע כי כעת לא נשקפת מסוכנות בדרגה גבוהה מהמשיב, וכי די בחלופה המוצעת על ידו כדי לאינה.

ניתן לתמצת את "הסתייגויות" הסנגור המכובד כדלקמן:

1. כתב האישום מייחס למשיב נהיגה בשכרות מכוח סירוב למסור שתן. שעת הנהיגה 01:00, הדרישה הייתה בשעה 10:59. בנוסף, מבחן המאפיינים שנערך היה תקין לחלוטין והתרשמות השוטר הייתה כי המשיב לא נראה שיכור.

2. המשיב, בשל בעיות נפשיות פסיכיאטריות וגם בשל רמת המשכל, לא הבין בכלל מה רוצים ממנו.

3. קיימת אינדיקציה לכך שיתכן והעבירות בוצעו שעה שהמשיב לא היה כשיר לעמוד לדין עקב מחלת נפש ביום העבירה, לעניין זה הוגש תיק רפואי המתייחס לאירוע הקודם של הנהיגה והתאונה לה גרם המשיב [המסמכים סומנו מש/1]. לטענת בני המשפחה, הנאשם לא נטל תרופות ויש קשר בין מצבו הנפשי ואי לקיחת התרופות והאירוע כולו.

4. לעניין עבירת ה"הפקרה" - יש למצבו הנפשי השלכה מיוחדת, לעניין היסוד הנפשי הנדרש.

לעניין הנטען לגבי הראיות הקיימות להוכחת עבירת השכרות, מקומן של טענות אלו יבוא בוודאי במסגרת שמיעת הראיות בתיק העיקרי ואין מקומן במסגרת הבקשה.

אף לעניין מצבו הנפשי של המשיב, אם כנסיבה הדרושה הוכחה לעניין "יסודות העבירה" של עבירת ה"הפקרה" או במסגרת בחינת כשירותו המשפטית של המשיב לעמוד לדין, וודאי שעניין זה ראוי ויפה להתברר במסגרת התיק העיקרי ולא במסגרת הליך המעצר.

ראוי להעיר כי היום במסגרת דיון בתיק העיקרי נשלח המשיב על ידי לבדיקה ולהערכה ולקבלת חו"ד הפסיכיאטר המחוזי, בשאלות שהעלה הסנגור אשר לבחינת כשירותו לעמוד לדין.

במסגרת ההליך שבפני, לאחר שהוסכם ונמצא כי קיימות די ראיות לכאוריות להוכחת עובדות כתב האישום, הרי שיש להתייחס למצבו הנפשי של המשיב במסגרת הערכת המסוכנות ובמיוחד בהקשר של מידת האמון שניתן לתת במשיב כי יקיים את התנאים המגבילים ולא יחזור על העבירות.

כאן המקום לציין, כי תיק החקירה הוגש כאמור לעיוני. בחנתי את חקירתו של המשיב במשטרה, קראתי את העדות שנגבתה ממנו ואף צפיתי בסרט המתעד את חקירתו המלאה של המשיב באזהרה, במרחב דן, על ידי בוחן תאונות הדרכים מאת"ן ת"א (רס"ל אלי צמח), חקירה שנמשכה כ-20 דקות, ובה נראה המשיב מקשיב ועונה ישירות לשאלות החוקר תשובות מפורטות (בהתאם לעניין) בסיום החקירה נראה המשיב קורא את ההודעה שנגבתה, וחותר על כל אחד מהדפים. המשיב מישיר מבטו לחוקר ונראה רגוע וסבלני כמי שמבין ומשתף פעולה עם חקירתו באופן פעיל ועונה תשובות לעניין לכל השאלות.

לאור המפורט לעיל, בהתקיים ראיות לכאורה אני קובע כי נשקפת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך, מהמשך נהיגתו של המשיב. נותר אם כן לבחון מה היא החלופה הראויה למשיב.

סעיף 21 (ב)(1) לחוק המעצרים, מחייב את ביהמ"ש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה, שפגיעתה בחירות המשיב הנה פחותה. כמו כן, הלכה היא, כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד.

בש"פ 2227/08 גריפאת נ' מ"י-

"יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב."

ראוי להפנות לדבריה של כב' הנשיאה (כתוארה אז), השופטת ד. ביניש, בבש"פ 10118/04 נזמי ג'באלי נ' מ"י (מאגרים משפטיים) שנאמרו אגב ערר על מעצר עד תום ההליכים, בגין עבירות תעבורה, לפיהם:

"אכן, בימים אלו, כשנגע תאונות הדרכים משתולל וגובה קורבנות רבים, חובה על בתי המשפט לסייע במאבק למניעת המסוכנות הנשקפת מנהגים עבריינים, בין השאר באמצעות הרחקתם מהכביש. יחד עם זאת, משקיימת בשלב זה של ההליכים, דרך שבה ניתן להרחיק את הנהג המסוכן מהכביש מבלי שישהה בכלא, יש לעשות מאמץ להעדפת דרך זו."

חלופת המעצר שהוצעה מטעם המשיב כוללת מעצר בית לילי והשגחה על ידי מפקחים מבני משפחתו במשך היום. יחד עם זאת, לא פורטה כל מסגרת מוצעת לשהייה של המשיב במשך היום כגון מסגרת לימודית או תעסוקתית, והבקשה היא לאפשר למשיב יציאה מהבית לצורך התאווירות ב"עלמא".

אכן היותו של המשיב סגור בביתו ב"דלת אמות" לאורך זמן, אינה מצב אידיאלי עבורו. כבר אמרו חז"ל כי **"אין הבטלה מביאה אלא לידי עוון"**. ואולם, באיזון העדין הנדרש במקרה זה, בין טובת המשיב ורווחתו לבין החובה לשמירה על בטחון הציבור, מצאתי להעדיף במקרה זה את טובת הציבור, גם במחיר הפגיעה המסוימת ברווחת המשיב.

למרות שהתרשמתי לחיוב מבני משפחתו של המשיב, אביו ואחיו של המשיב, אשר התייצבו בבית המשפט והעמידו עצמם לתמיכה מלאה במשיב, ולמרות שהתרשמתי כי למשיב תא משפחתי תומך חם ואוהב, יש לזכור כי מי שעומד בעיקר למבחן הוא המשיב ולא המשגיחים המוצעים על ידו. חלופה, ראוייה ככל שתהיה, אינה יכולה לחפות על העדר אמון במשיב.

התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לכל חלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו אמון, שיעמוד בתנאי שחרורו. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בבקשת המעצר ובתיק החקירה, אני סבור כי המשיב ראוי בשלב זה, לאמון בית המשפט ולשחרור ממעצר הבית, אלא למעצר בית מלא, שכן לטעמי, אין בחלופה המוצעת על ידי המשיב, כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת לציבור מהמשך נהיגתו של המשיב.

כאמור, עסקינן בעבירה שניה בתוך תקופה לא ארוכה של נהיגת רכב בהיותו של המשיב בלתי מורשה ולמרות החלטת בית משפט הפוסלת את המשיב מנהיגה. מדובר בתאונת דרכים חמורה, בה נחבל רוכב האופנוע המעורב חבלות של ממש. רוכב האופנוע הפצוע, הופקר על ידי המשיב בעודו שוכב פצוע על הכביש, וזה נמלט מהמקום. קשה לתאר סיטואציה חמורה ומקוממת יותר מכך.

גם טענות ב"כ המשיב לגבי מצבו הנפשי והאישי של המשיב או "רמת משכלו" אינן מסייעות בלשון המעטה לחיזוק האמון והביטחון שניתן לתת במשיב. מדובר באירועים חוזרים על עצמם ונראה כי אכן המשיב נדרש לטיפול ולסיוע, בטרם ניתן יהיה להאמין כי למד את הלקח הנדרש והפנים אותו.

אני סבור כי מאחר וממילא המשיב שוחרר לחלופת מעצר מיום המקרה בתחנה על ידי קצין המשטרה, לא נשללה חרותו במידה המצדיקה כעת שינוי בתנאים המגבילים.

המשיב מתקשה לעמוד בגבולות סמכות וחוק ונמנע מלקחת אחריות על מעשיו, שב וחוזר על עבירות. המשיב היה מודע לקיומו של עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים, אך גם עובדה זו לא מנעה ממנו לשוב ולנהוג בהיותו בלתי מורשה ואף בזמן פסילה, עבירה שלגביה נקבע במספר רב של פסקי דין, כי הנה עבירה חמורה המחייבת ענישה הולמת ומרתיעה.

סיכומי של עניין, קיימת להערכתי סכנה ממשית להישנות העבירות על ידי המשיב, ובית המשפט אינו יכול להטיל את כובד האחריות של שמירת שלום ציבור עוברי הדרך על המפקחים המוצעים, ראויים ככל שיהיו, עת קיימת סכנה כאמור.

לאור חומרת העבירות, הישנות העבירות, נסיבות ההפקרה לאחר הפגיעה כעולה מחומר החקירה, התרשמתי מהמשיב, אני קובע כי לא אוכל ליתן במשיב את האמון הנדרש לצורך שחרורו במשך היום כמבוקש ממעצר בית. אני מוצא כי החלופה הראויה למשיב הינה מעצר בית מלא, בתנאים מגבילים ובפיקוח ובערבויות שניתנו, הכל כפי שנקבע בהחלטה הקודמת מיום 30.06.16.

על כן, אני מורה כי המשיב יישאר בחלופת מעצר, במעצר בית מלא בבית הוריו ובפיקוח המפקחים כפי שכבר נקבע כאמור בהחלטתי מיום 30.06.16 וזאת אף עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

למען הסר ספק, יציאתו של המשיב לתפילות שבת באופן שנקבע בסעיף 7 להחלטתי הנ"ל תמשיך לחול עד לתום ההליכים.

בנוסף, אני מתיר יציאת המשיב ל"התאווורות" בכל יום בימים א-ה (שהם ימי חול ולא ימי חג ומועד) בין השעות 18:00 ועד 20:00, ובלבד שישהה אך ורק בתחום העיר "ביתר עילית" וימצא כל העת בליווי ובפיקוח אחד מהמפקחים המאושרים בהחלטתי לפיקוח עליו.

זכות ערר לביהמ"ש המחוזי בתל אביב כחוק.

ההחלטה תעמוד לעיון הצדדים במערכת נט המשפט.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ו, 18 יולי 2016, בהעדר הצדדים.